

Killars röster

12 BERÄTTELSE
OM ATT VÄXA UPP
I SVERIGE

Hej! I din hand håller du en samling berättelser som alla svarar på frågan "Berätta om ett dilemma som du har mött". Berättelserna är fiktiva, men innehållet är verkligt. De är anonymiserade sammanslagningar av intervjuer vi gjort med killar som lever inom en hederskontext. Berättelserna lyfter deras röster och visar hur det är att växa upp när förväntningarna från samhället och familjen krockar.

Mitt namn är Azam Qarai. Jag är socionom och samtalsterapeut och arbetar som verksamhetschef för Linnamottagningen där vi sedan slutet av 1990-talet arbetat med att ge stöd och råd till unga människor som lever i en hederskontext.

Boken som du håller i din hand är en del av ett större material. Du kan gå in på www.killarsroster.se för att ta del av mer.

Vi har under tre år intervjuat pojkar och unga män, yrkesverksamma och forskare för att ta fram materialet. De killar som vi har intervjuat har ofta varit måna om att ingen ska kunna känna igen deras berättelser, de har känt att det har varit svårt och skamfyllt att prata om sina erfarenheter. Därför har intervjuerna med killarna bearbetats för boken, och gjorts om till fiktiva berättelser.

Idén till att framställa materialet växte fram när jag pratade med några killar om varför de inte sökt hjälp tidigare på grund av sin situation hemma. De hade många svar: Att de förut inte varit medvetna om att de hade ett problem, att de inte känt att det funnits stöd riktat specifikt till killar, rädslan att ses som föröware, att det redan finns en bild av dem som ett problem för samhället och inte som några som behöver stöd. Killarna jag pratade med berättade också att de kände ansvar för sina familjer och de förluster det skulle innebära för dem själva och deras familjer om de bröt mot förväntningarna om hur de skulle vara. Att det var svårt att hitta sin egen väg.

Min erfarenhet efter att de senaste 25 åren haft stödsamtal med unga människor som lever i hederskontext är att även om din historia är unik, detaljerna är dina, så delar du erfarenheter med tusentals andra. Kanske känner du dig ensam, men kom då ihåg att det finns många som har vandrat på den vägen som du vandrar på nu.

1.
KÄNSLOR
s. 6

2.
I ENA STUNDEN BETYDER
DET ALLT I VÄRLDEN, ANDRA
STUNDEN SÅ ÄR DET GLÖMT
s. 10

3.
DU KAN INTE TÄNKA
"JAG VILL"
s. 16

4.
VEM JAG VILL VARA
s. 20

5.
HON VILL ATT JAG
SKULLE VARA SOM EN
TRADITIONELL MAN
s. 24

6.
MIN SYSTER
s. 28

7.
VI REKOMMENDERAR ATT NI
GÅR SKILDA VÄGAR
s. 32

8.
JAG FÖRSÖKER SKÖTA MITT
s. 36

9.
VI HAR ALDRIG PRATAT
OM DET BESLUTET
s. 40

10.
LÄXVAKT
s. 44

11.
SÅ HÄR ÄR DET, DET VAR
INTE NÅGOT NYTT
s. 48

12.
DERAS DRÖMMAR OM MIG,
OCH MINA, VAR INTE SAMMA
s. 52

SLUTORD
s. 56

1.

KÄNSLOR

6

Jag och mina systrar är uppfostrade relativt old school. Det är väldigt, vad ska man säga - tuffa tag i tidig ålder. Det går inte att vara barn på det sättet.

Det var svårare för mina systrar så klart, vuxna var hårdare mot dom, men på ett annat sätt. När jag gick i mellanstadiet och uppåt så ville alla att jag skulle ha koll på mina systrar när dom var ute, vi fick typ bara gå ut en timme, det gällde oss alla. Dom brukade skicka ut mig att leta och hålla koll på mina systrar, sen när jag kom hem sa dom: "Var är flickorna?" Och jag sa: "Jag vet inte." Jag sket i att ta hand om mina systrar och se till så att dom var där dom sa att dom skulle vara. Jag skulle ju inte ens få tid att göra något själv då. Jag pallade inte att göra det dom sa åt mig att göra. Det blev mycket bråk, jag gick emot dom i allt kändes det som.

”

När jag gick i mellanstadiet och uppåt så ville alla att jag skulle ha koll på mina systrar när dom var ute, vi fick typ bara gå ut en timme, det gällde oss alla.

7

Jag hade tur som inte fick stora konsekvenser som många andra. Jag antar att det var för att släkten inte fick några stora klagomål om mina systrar så dom lät det va lite. Det var mycket regler, men jag sket i och gjorde som jag ville och alla kände nog att, ok han är lite som rebell. Men för flickorna så var det inte så, det var förhör varje gång dom skulle göra något. Men, vi kände allihop att vi blev orättvist behandlade. Det var som att dom begränsningarna vi hade var helt omotiverade. Jag och mina systrar vi bråkade mycket, det var som att vi ändå levde under press allihop.

För mig handlade det mest om, när jag var liten. Jag fick inte, inte att jag inte fick, utan jag skämdes för att vara ledsen och visa emotioner överhuvudtaget, för mig var det .... så som jag hade blivit lärd ... var det ett tecken på svaghet.

Svaghet var överhuvudtaget inte acceptabelt, för då kommer någon annan att se det, då kommer dom tänka vad fan, den här familjen är så här, eller så där. Om dom såg att jag - vad ska man säga - var ledsen, då såg dom mig som svag. Andra familjer tänker då: "Ok dom uppfostrar honom till att vara en bäbis inte en man" och då skulle min familj självklart skämmas och tänka att jag borde vara stark och - si och så och smart i skolan, så alltså - press och krav handlade mest om sånt här emotionellt: "Gråt inte", "Det är bara tjejer som gråter", "Du får inte vara för nära dom här eller dom där", massa sånt.

8 Så, då när jag var 12 och uppåt, hamnade jag ju i en del tjafs å så. Det handlade just om det här med att jag hade svårt med emotioner. Från att ha varit väldigt känslig till att inte känna något alls. Jag kunde inte få ut mina känslor. Det blev som att dom inte fanns. Det blev för mig att jag bara gick in i mig själv med massa självhat och depression. Jag visste inte hur man skulle hantera känslor. Det har väl påverkat mig ganska mycket. "Uttryck inte dig själv!", "Var inte så här!" Du ska vara stor och stark. Så du känner en sak inuti, men du vet inte vad du ska göra med det utåt, så blir det att du går runt och skiter i folk och betar dig dåligt.

Men med tiden, det har hänt mycket, jag hamnade snett, väldigt snett och mina föräldrar dom har också fått lära sig ett nytt sätt att se på saker. Dom har blivit mycket bättre på att se vad som är rätt och fel när man ska fostra pojkar. Att pojkar måste kunna få visa emotion annars kan det gå riktigt snett, som det gjorde för mig. Jag har med tiden i beroendebehandling fått lära mig att prata, men vägen, den har varit lång. Jag har gjort många dåliga saker mot andra människor och jag har suttit inne några gånger för det. Jag skäms ju nu, men så var det för mig, jag måste bara acceptera det.

"Så du känner en sak inuti, men du vet inte vad du ska göra med det utåt, så blir det att du går runt och skiter i folk och betar dig dåligt."

2.

I ENA STUNDEN BETYDER DET ALLT I VÄRLDEN, ANDRA STUNDEN SÅ ÄR DET GLÖMT

10

Min pappa kom till Sverige för att plugga - men fastnade. Han gifte sig av kärlek med en kvinna och fick två barn, mina äldre systrar, men det var för stora kulturella skillnader mellan honom och hans fru och dom separerade. Han blev ensamstående med två små flickor. Jag gissar att det blev som ett bevis för honom att hans föräldrar hade rätt, man ska hålla sig inom ramen, följa strömmen, gifta sig med någon som familjen väljer åt en.

Så andra gången, då tog han hit min mamma. Hon var mycket ung när han tog hit henne och ska jag vara ärlig så var det nog för att han behövde någon som tog hand om honom och hans barn. Diska, laga mat och sånt. Hon hade helt andra drömmar för sig själv, där hemma så hon hade en del alternativ, många friare, och hon kom från en respekterad, traditionell familj. Så kommer hon hit och möter sin man. Det blev en krock. Dom bråkade mycket, jag har vänner vars pappor var värre än min pappa, men ändå...

Jag tänker mycket på det där, hur vi har sett våra pappor bete sig och så det skumma att jag ser mina vänner idag och dom är likadana mot sina tjejer. När man ifrågasätter dom, så säger dom: "Det är hennes fel att hon gör så att jag slår henne, om hon skulle lyssna så skulle jag inte behöva slå." Vi har alla en del som vi måste bearbeta från våra pappor.

11

Min pappa har lämnat mycket jobb efter sig, jag har mycket som jag idag måste bearbeta och ändra på. "När du gifter dig, mannen bestämmer glöm inte det. Det finns saker som är kvinnans jobb." Så sa han ofta, "Mannen bestämmer, var en man!" Det är så mycket som egentligen handlar om honom. Om vi inte gör på "rätt" sätt känner han sig misslyckad som farsa. Min mamma är likadan, hon säger "Om du inte gör si eller så då är det jag som ses som misslyckad". Det var det som gjorde så att pappa pressade min syster så hårt, hade han bara tagit det lugnt så hade hon lyssnat, men hon fick inte göra något. Han var så orolig för hur folk skulle se på honom. Så det var mycket bråk hemma.

Mina föräldrar hade så många förväntningar. Hemma skulle vi vara perfekta exempel från vår kultur, vi fick inte ha flickvänner eller dricka alkohol eller gå ut och festa och ute skulle vi vara perfekta exempel av samhället. Min mamma litade på att vi skulle ta hand om henne och vara där för henne, hennes

äktenskap var ju dåligt och hon levde väldigt isolerat. Hon fick inte gå ut eller klä sig hur som helst. Man kan säga att det låg en stor press på oss.

Pappa var för hård. Allt det här blev för mycket för min syster. Till slut drog hon till sin mamma och där fick hon göra allt, det blev skevt i hennes huvud. Det fanns ingen balans, inget mellanting. Han fattar inte att han gjorde fel, han skyller fortfarande på min syster, allt är andras fel.

Man blir skev i huvudet när föräldrarna vill att du gör som man gör där borta, i hemlandet, deras hemland alltså, OCH samtidigt så vill dom att du tar del av allt som är här. För mig var allt mer flytande. För att jag var pojke, det fanns mer utrymme. Alltså jag hade flickvänner, fast jag inte fick, och mina föräldrar visste om det, men det var som att "Ok gör din grej, men du vet vad som gäller sen." Inte att dom sa något om att dom visste, men det var kommentarer. Allt för att jag skulle vara medveten om planen som fanns för mig.

12 Sen efter studenten började mina föräldrar att hålla på, på riktigt, då var det dags. Jag visste alltid att min mamma hade tänkt ut en tjej till mig, men man lägger det åt sidan, jag tänkte att det får jag deala med senare. Så kom senare, och jag sköt på det - jag blev bäst på allt som var utanför hemmet - allt som gav mig en ursäkt till att inte träffa mina föräldrar. Jag kom hem när dom sov och vaknade tidigt, jag gjorde allt för att undvika och skjuta på allt.

Många gjorde det, alltså folk runt mig, dom tog droger, drack alkohol, alla hade sitt sätt att undvika. Så går man på vissa traditionella grejer, som fester å sånt för att hålla dom nöjda, en fot här en där och alla ljuger. Spelar perfekta söner. Och på dom här grejerna, där frågar alla "Hur går det? När ska du gifta dig?" och man ba "Jag ska bara plugga".

Men jag sköt på att plugga, tills det inte gick mera, tills dom sa: "Ok du pluggar ju ändå inte."

Så då började jag plugga, så pluggade jag och - typ näst sista året så höll dom på, "Ok förlova dig och sen efteråt så kan du gifta dig." Och dom håller på och tjarar, eller min

mamma gör det. Hon hade ju lovat bort mig, skickat ringar och allt.

Jag tyckte synd om hon tjejen, för där satt hon i hemlandet bortlovad och jag sa inte helt nej, men jag undvek och under tiden flyttade jag ihop med min tjej. En dag så kommer mina föräldrar hem till mig och då märker dom att jag bor ihop med henne. Det blev kaos - men jag stod på mig så till slut så sa dom "Ok, men du måste gifta dig med henne eller göra slut" och ja... man måste ju mötas halvvägs så vi hade en vigsel.

”

En dag så kommer mina föräldrar hem till mig och då märker dom att jag bor ihop med henne. Det blev kaos - men jag stod på mig så till slut så sa dom "Ok, men du måste gifta dig med henne eller göra slut"

Men min mamma gav inte upp, hon höll fortfarande på och sa saker och tjarade, och det var svårt att stå emot. Hon var så pressad från sin familj, jag tyckte synd om henne. Dom stressade henne, hon stressade mig. Men till slut så pratade jag med min pappa och sa att nu antingen så förlorar ni mig eller så pratar du med mammas släkt.

Så i alla fall, han min pappa gjorde det, han ringde dom och pratade med alla och satte stopp för allt. I tre år så hatade alla mig, ALLA, ingen ville veta av mig, ingen pratade med mig.

Jag tänkte att det var kört.

Men nu - nu är alla fine med det och frågar efter min tjej och allt. Det finns dom, alltså utomstående inte släkt, som har

klagat till mina föräldrar som har försvarat mig. Man tror att världen ska gå under om dom får veta något man har gjort eller om man inte gör som dom vill och det blir tufft ett tag, men sen funkar det på något sätt. Men den psykiska pressen, den är svår att hantera, man blir knäpp.

Om jag inte hade träffat min tjej så hade jag antingen fortsatt skjuta på att gifta mig genom ursäkter, eller till slut gift mig med den tjej som passar dom. Det finns förväntningar man föds med, jag är äldsta sonen och det innebär en massa saker. Inte att dom ber mig, men det finns där, om jag är hemma, ledig och inte går till dom, hjälper dom med något så mår jag dåligt. Nu har jag flyttat till en annan stad och för första gången känner jag mig fri. Dom kan inte ha tillgång till mig hur som helst. Men jag har mycket att jobba med, mycket som jag bär med mig.

Jag tänker mycket på hon, tjejen, hon väntade ju på mig i alla år. Det är så mycket värre för tjejer. För oss, vi gör vad vi vill, sen kommer dagen då vi måste vara män, gifta oss med en utvald men bara vi betalar hyran så har vi ändå lite utrymme. Men vi lever i flera dilemman, det finns liksom inte ETT dilemma att beskriva.

**”Nu har jag flyttat
till en annan stad
och för första
gången känner
jag mig fri.”**

3.

DU KAN INTE TÄNKA "JAG VILL"

16

Mina föräldrar säger att jag får välja vem jag ska gifta mig med - men dom säger inte det ifrån hjärtat. Jag var tillsammans med en tjej och man kan säga - våra kulturer var i konflikt med varandra, och då sa mina föräldrar "Nej, du får inte vara med henne". Det är så jag vet att det där inte stämmer.

Det var svårt för att jag älskade henne, men jag älskar mina föräldrar med. Jag kan inte välja bort dom, dom är mina föräldrar. Jag är en känslig person, jag måste lyssna på mina föräldrar. Men det var svårt, jag tänkte på henne i två år och jag mådde så dåligt - eller jag ska vara ärlig, jag tänker på henne fortfarande. Mina föräldrars vilja förstörde mitt liv, fast dom förstår inte det och dom tror att dom har gjort rätt för min skull - fast det är helt tvärtom.

Det är lite svårt ibland med mina föräldrars livsstil. Allt handlar om respekt, du måste ha respekt för dom äldre, det betyder att du inte kan tänka "Jag vill". Även om du är mot deras tankar så måste du göra som dom säger. Det är viktigt för mina föräldrar att vara stolta över mig, det är viktigt för dom med min klädstil - jag får inte vara ute till sent på natten, för att då kan andra se mig och säga att jag har varit ute sent och det är inte bra för deras rykte. All min tid måste gå till att göra det dom vill. Tråkigt, men så har jag växt upp. Jag har varit tvungen att ljuga för mina föräldrar säga att jag är i skolan eller att jag är i biblioteket och pluggar när jag träffat min tjej eller varit med vänner. Den här pressen som dom har lagt på mig gör mig väldigt irriterad! Att jag inte ens kan ha egen tid, men ändå lyssnar jag på dom eftersom dom är mina föräldrar och jag vill inte sära dom.

17

”

...jag får inte vara ute till sent på natten, för att då kan andra se mig och säga att jag har varit ute sent och det är inte bra för deras rykte.

Om jag ska jämföra mig med en kille från en fri kultur, då har vi båda nästan helt olika livsstil. Speciellt när det gäller relation till föräldrarna. Den killen kanske inte bryr sig lika mycket om sina föräldrar och den sonen tycker att andra finns för att hjälpa hans föräldrar tex socialtjänsten eller hemtjänst och sånt ... Men jag får dåligt samvete av att lämna mina föräldrar till hemtjänst.

Men en sån kille är också mycket fri och självständig jämfört med mig. Jag förklarar ofta för mina föräldrar att i Sverige så gör man inte så, och så här funkar det, då säger dom "Men så här gör vi". När jag tänker på det, ja, jag blir arg, det är kanske mitt dilemma.

"Om jag ska jämföra mig med en kille från en fri kultur, då har vi båda nästan helt olika livsstil. Speciellt när det gäller relation till föräldrarna."

4.

VEM JAG VILL VARA

20

Jag är uppvuxen i ett traditionellt hushåll, min mamma och pappa levde så som dom lärt sig, dom hade sina roller. Mamma i köket och pappa jobbar och gör vad han vill. Mamma går bara ut med pappa eller när dom ska hem till någon. Annars är mamma bara hemma städar, och lagar mat. Kvinnor gör det ena och män gör det andra. Så växte jag upp.

Bland oss kompisar, alltså vi hade en skev kvinnoyn, du går ut, men vill inte att din tjej gör det, för din tjej är din och ingen annans ... Det är en maktgrej bland killar och män. Vissa tjejer med, dom vill ha det så, dom känner att man är mer "man" då. Alltså, jag skäms. Det är ett gammalt tänk, jag vet.

Jag va i alla fall cool, respekterad, ful i munnen och såg en tjej som en sak. Allt handlade om att ha den snyggaste tjejen och att man hade sex med henne. När jag var tillsammans med någon visste alla om det och då, ingen vågade prata med henne. Det var en grej, jag hade makt över henne men också över mina kompisar. Jag tror inte att någon mår bra av det där. Om det var någon som var snäll och inte lika "macho" var han tönt, en mes.

21

”

Om det var någon som var snäll och inte lika "macho" var han tönt, en mes.

Men så hände det - en, eller - två stora saker i mitt liv. Först så drog min pappa, han bara lämnade min mamma och när pappa stack blev mamma helt handlingsförlamad. Jag blev sjukt frustrerad i början, för hon kunde inget.

Samtidigt så hade jag träffat en tjej och jag var kär. Jag såg henne, hennes mamma och systrar hur dom levde, då tänkte jag, skit, kolla på min mamma hon vet inte ens hur man tar ut pengar från bankomaten. Helt plötsligt blev jag superledsen men såg också hur instängd mamma varit. Det gjorde jätteont. Så hade min mamma jättedåligt självförtroende. En dag så

slog det mig, att de var ju på grund av pappa. Han bestämde och gjorde allt. Klart som fan inte mamma kunde något då.

Jag fick en sån kris. Där kom vändningspunkten för mig. Där bestämde jag - jag ska inte vara som pappa. Jag ska få mamma att lära sig allt och den jag bor med, gifter mig med eller ska bli tillsammans med, jag ska inte bete mig så mot henne som han har gjort mot min mamma. Utan alla har rätt till att leva och lära sig. Förut såg jag bara att hemmet är din tryggaste punkt, och att ha mamma som säkerställer och gör allt för att det ska bli bra, är superviktigt. Men nu ser jag att det gör också att hon missar att göra saker i sin egen personliga utveckling. Jag försöker lära mig själv, men jag tror också att vår generation och mina barn kommer ha en bättre syn. Jag svär, jag mår dåligt över det idag nu när jag tänker på det. På hur jag var då.

Nu har jag inte så många kompisar kvar. Från att vara cool och macho till och bli en "mes". Det får folk att lämna en för att dom får ingen status av att hänga med en. Men jag mår bra idag. Har en brud som jag mår bra med. Alla mina nya vänner är folk som är som jag, "mesar".

**"Så hade min
mamma jättedåligt
självförtroende.
En dag så slog det
mig, att de var ju
på grund av pappa.
Han bestämde och
gjorde allt."**

5.

HON VILL ATT JAG SKULLE VARA SOM EN TRADITIONELL MAN

24

Lever du i vår kultur så kan du inte leva perfekt liv. Du lever mellan två val. Jag mår ok, men det kunde ha varit bättre om jag fick välja mitt liv själv.

Jag var kär i en person och vi hade pratat med varandra i en månad. Min mamma hade under den tiden hittat en fru åt mig. Så när hon sa det till mig sa jag att jag pratar redan med en tjej. Då sa hon: "Ok, vem är hon? Jag vill träffa hennes familj." Då när hon blandade sig i skulle allt gå så fort. Familjerna träffades och plötsligt var vi förlovade, men vi var överens, vi skulle inte bo ihop förrän vi var klara med våra studier. Det var väldigt viktigt för mig. Men ändå, min fästmö flyttade ändå in till oss och mycket snabbt. Sen sa hon att hon inte trivdes med min familj och hon ville att vi skulle bo själva - så vi gjorde det. Nu hade jag ansvar för henne, och jag började precis lära känna henne och jag pluggade, jag hade fokus på många olika saker. Jag som inte ens ville bo ihop.

När vi bodde själva då såg jag att hon var mycket inne i den kulturen som vi kom ifrån, men jag var mer inne i den svenska kulturen. Jag hade växt upp här och levt som jag ville innan min mamma tyckte att jag skulle gifta mig. Nu blev jag tvungen att balansera dom här kulturerna och jag kände mig mitt emellan dom.

25

”

Jag hade växt upp här och levt som jag ville innan min mamma tyckte att jag skulle gifta mig. Nu blev jag tvungen att balansera dom här kulturerna och jag kände mig mitt emellan dom.

HON VILL ATT JAG SKULLE VARA
SOM EN TRADITIONELL MAN

Min fru vill att jag skulle vara som en traditionell man, men jag vill inte det. Hon vill mest vara hemma, ta hand om hemmet, hon vill inte gå ut och träffa vänner, göra roliga saker för sig själv. Hon vill bara gå ut med mig om hon går någonstans. Hon vill att vi ska leva som en traditionell man och kvinna och att jag ska vara hård, bestämma allt. Jag önskar att vi hade fått lära känna varandra på riktigt, för jag vet att vi båda är olyckliga nu, hon är missnöjd med mig och jag är missnöjd med henne. Men det är för sent, jag kan inte lämna henne, då är hennes liv förstört.

Det är svårt att leva mellan två kulturer så här, du blir inte lycklig för att du är halv allt och inget helt. Jag hade önskat att vi bara lämnade det som var bakom oss och kunde leva här.

Det finns mycket av det som vi kom med som jag tycker om - visst. Men det är bara det att jag inte vill leva så här. Min mamma förstår nu att det inte blev bra - men hon tror att det är för att hon lyssnade på mig, för att jag fick välja själv. Alla säger det, du borde ha låtit din mamma välja då skulle du inte ha några problem nu, men det är inte sant. Jag skulle ha problem då med, det vet jag, för att jag inte vill leva med våra traditioner eller som en "traditionell" man alls och den min mamma hade valt hade säkert velat samma saker av mig som min fru vill nu.

HON VILL ATT JAG SKULLE VARA
SOM EN TRADITIONELL MAN

**"Jag önskar att
vi hade fått lära
känna varandra
på riktigt, för jag
vet att vi båda är
olyckliga nu..."**

6.

MIN SYSTER

28

Jag och min syster stod väldigt nära varandra. Vi var nära varandra i ålder och vi umgicks mycket, hon var min bästa vän och den person som förstod mig bäst.

Vi hade en storebror och det var alltid han som bestämde. Mina föräldrar var inte så närvarande så vi klarade oss mest själva. Men när vi blev lite äldre då började det. Det var mest bara: "Du går med din syster va?", "Pratade hon med någon?" Det var liksom ingen grej för att, ja såklart vi gick tillsammans, vi gick ju i samma klass och nej, hon pratade inte med killar. Min syster var väldigt, väldigt blyg.

Jag kommer ihåg en gång, då min storebror såg att hon pratade med en kille, då blev han arg på mig, men jag tyckte inte att det var något. Eller att hon gjorde något konstigt. Då fick jag stryk, men det var bättre att få det ifrån min bror än min pappa. Min pappa var väldigt våldsam. Så var det ju, och min mamma med egentligen. Jag var väl rädd för båda. Min mamma var mest hemma så hon slog oss kanske mer, men min pappa han slog hårdare.

Så började en kille i vår skola och min syster blev kär. Jag sa att hon skulle berätta för våra föräldrar, då kanske dom kunde lösa det, om hon var jättekär. Hon var ändå 17 år då.

Så han, killen då, han berättade för min bror. Men min bror blev inte glad. När jag kom hem satt min pappa med en kniv i knät och ville "prata" med mig, "påminna" mig om mitt ansvar. Han var väldigt arg. Det var som att jag hade misslyckats, han sa att jag var värdelös och en massa annat. Jag minns inte riktigt, men jag var så rädd då.

”

När jag kom hem satt min pappa med en kniv i knät och ville "prata" med mig, "påminna" mig om mitt ansvar.

29

Sen, samma dag så kom inte min syster hem. Hon var borta. Jag tror att hon visste att hennes killes prat med min bror inte hade gått så där jättebra för att min bror hade ju hotat honom. Nu blev allt lite överdrivet. Hon visste ju att dom måste godkänna hennes kille. Det var viktigt för henne med, för att hon inte ville välja mellan killen och familjen. Men jag förstår inte varför hon inte bara pratade med mig. Vi hade kunnat prata om vad som var det bästa att göra.

I alla fall, en dag så sa min pappa att vi skulle sätta oss ner och prata som män. Han hade aldrig räknat mig som man, det var första gången som han pratade med mig som en man eller som en jämlik. Så det var en stor grej för mig. Han sa att vi skulle ta tillbaka vår heder och vi skulle döda killen. Det kändes stort att han räknade mig, att vi skulle göra det här tillsammans. Det kanske är svårt att förstå, men det hade aldrig hänt förut. Dom hade inte räknat med mig förut, inte på det sättet. Så då kändes det rätt. Så jag sa "Ja".

30

Jag skäms verkligen nu men jag var stolt. Jag vet inte hur jag ska beskriva det. Så dom lurade i alla fall killen till ett ställe, dom sa att vi skulle prata och komma på en lösning. Han kom. Min pappa hade gett mig kniven. Men jag kunde inte. Jag gjorde inget, så min pappa och min bror fick göra det. Jag mådde så dåligt efteråt över att jag svikit dem, nu när dom äntligen räknat med mig så misslyckades jag. Det är så svårt för att jag skäms för att jag inte gjorde det och jag skäms för att jag skäms.

Sen, efter det, så hamnade jag på ett hem för kriminella, det var ingen som pratade med mig om det som hänt. Det var en svår tid där efteråt. Efter det så gick det väl ganska mycket utför kan man säga. Jag vet inte om jag hade pratat, men, det hade varit skönt om någon hade frågat. Jag har inte berättat det här för någon förut. Jag har ingen kontakt med varken min bror eller mina föräldrar idag. Det känns som att det kanske inte var något dilemma - så, alltså jag valde inte aktivt, jag kunde bara inte göra det.

"Jag mådde så dåligt efteråt över att jag svikit dem, nu när dom äntligen räknat med mig så misslyckades jag."

31

7.

VI REKOMMENDERAR ATT NI GÅR SKILDA VÄGAR

Jag har fått ta mycket ansvar hemma. Jag har uppfostrat mina yngre syskon och alltid sett till så att dom har det dom behöver. Jag visar dom den rätta vägen, eller den vägen jag känner till i alla fall ... När jag var yngre önskade jag att jag hade haft en lillasyster så att hon kunde hjälpa mamma med saker hemma med, för att min mamma hade det inte lätt. Jag fattar inte ens att jag tänkte så, nu alltså. Men i alla fall...

Jag har alltid fått göra det jag vill, om jag vill gå ut eller sova över hos någon, det är aldrig något problem. Alla vet att jag inte håller på med några dumheter, jag jobbar, sköter om familjen, jag har inte haft tid att tänka "Det här vill jag".

Men sen så började man väl tänka på tjejer någon gång, lite, men jag tänkte inte så mycket på det. Vi pratade alla om hur en tjej skulle vara och att hon definitivt skulle vara oskuld och så. Ingen skulle vara ihop med en tjej som inte var oskuld, så om någon legat med en tjej då kunde inte han bli tillsammans med henne. Jag visste egentligen inte ens vad oskuld var om jag ska vara ärlig, jag visste bara att så skulle en tjej vara.

”

***Ingen skulle vara ihop med
en tjej som inte var oskuld...***

Sen träffade jag en tjej och jag hade alltid gjort som jag ville och så, så blev det en chock för mig när mina släktingar fick veta och dom sa "Nej". Jag tänkte "Vadå nej"? Dom sa: "Vi rekommenderar att ni går skilda vägar, vi kommer inte att acceptera det och det kommer inte hennes familj heller att göra." Alla la sig i, hela släkten och dom sa: "Hon kan inte vår kultur och det kommer att bli krockar. Ni kan inte ens gifta er, hur skulle ni leva? Enligt vems kultur och hur skulle ni fostra era barn? Enligt vilken religion? Det är helt omöjligt att leva så där och fortsätta följa sina traditioner." Så. Jag gjorde slut.

Hur jag än vred och vände på det så kändes det som att dom har kanske rätt ändå. Det var mitt misstag - så fort du börjar tänka att dom har kanske rätt, då får dom rätt till slut.

Så jag sa det till henne, jag sa: "Jag är ledsen det kommer inte att funka mellan oss, våra kulturer är olika å så." Men hon sa: "Jag tror på oss, vi kan prata med dom, dom kommer att gå med på det." Men jag ville inte ha det bråket. Jag hade redan försökt, jag hade inte pratat med någon i min släkt på månader, bött på soffor, drivit runt. Jag orkade inte bråka mer. Så jag sa att vi måste acceptera det.

Men sen visade det sig - att hennes familj, dom hade kunnat gå med på med. Min släkt trodde att dom skulle vara emot oss och skada mig, men det var inte ens så. Hennes bröder, dom blev sura sen, men det var ju för att jag hade sårat henne. Jag tror att min släkt var oroliga för utfrysning, att andra skulle snacka om oss. Jag gjorde slut med henne, men allt det där det fick mig att börja tänka mer och mer och jag började ifrågasätta mer och mer.

34 Det är så pinsamt att ens tänka på det. Jag skäms så mycket över vårt tankesätt.

Ibland när jag pratar med någon äldre så säger dom "Ja vi är kanske trögtänkta dinosaurier men vi är så, det går inte att ändra på, kanske kommer din generation att ändra på det".

Bara så där. Men jag vet inte, jag hade vänner som tyckte som min släkt och vänner som inte gjorde det. Så jag vet inte hur annorlunda min generation är.

I dagsläget bryr jag mig inte om vad folk säger, det finns många som snackar, men jag är inte sån, jag har vänner från alla sidor och jag är rak och ärlig mot alla. Vi har kanske valt olika livsstil, många håller inte med om mina värderingar men dom respekterar mig och jag dom. Jag tror på att vi kan ändra på hur saker är och förändra hur vi tänker, utan att svika "vårt sätt". Jag tror att jag tänker som jag gör för att jag har haft mycket ansvar i livet, det gör så att jag vågar stå på mig och ifrågasätta dom där värderingarna som funnits i tusen år.

"Jag tror på att vi kan ändra på hur saker är och förändra hur vi tänker, utan att svika "vårt sätt"."

8.

JAG FÖRSÖKER SKÖTA MITT

36

I min familj så är jag den som försöker hålla sig undan, vara på mitt rum, sköta mig själv. Det är svårt ibland - min lillasyster, vi är nära, eller vi var väldigt nära förut, dom senaste åren har vi glidit isär lite. Hon vill alltid gå ut och hon ljuger alltid för mina föräldrar. Så det är mycket bråk hos oss. Det är därför jag håller mig undan, jag orkar inte med någon av dom. Min pappa han bråkar mycket med min syster, mycket. Ibland går han för långt, jag har blivit tvungen att lägga mig i några gånger, alltså tvungen.

”

Min pappa han bråkar mycket med min syster, mycket. Ibland går han för långt, jag har blivit tvungen att lägga mig i några gånger, alltså tvungen.

37

Min pappa har hjälpt nästan alla från vårt land som bor i vår stad. Alla känner oss och han vill vara stolt över sina barn, det är egentligen inte konstigt, jag förstår honom. Mina föräldrar vill att vi har på oss snygga kläder, ser bra ut. Dom vill att andra ska se upp till oss. Många ser upp till oss. Om jag inte gör som jag ska blir dom ledsna och säger, "Du lyssnar inte, vad ska det bli av dig?" Så det är viktigt för dom att jag lyder, för att om jag inte lyder nu, vad händer sen när jag blir stor? Så dom tjarar mycket, det är mest tjar.

Min syster, jag säger åt henne ibland att hon måste lyssna på dom, jag menar, mina föräldrar dom kräver egentligen inte något galet, jag tycker att hon är självisk ibland och hon ser inte hur jobbigt allt det här är för dom och mig! Om hon bara lyssnade. Mina föräldrar, det är synd om dom, dom skäms så mycket när hon är ute och folk pratar om henne. Jag vet att andras döttrar gör samma sak som hon, men det är bara så att dom inte gör det lika synligt.

Så nu sista gången så hade hon gått ut och ljugit om det, pappa visste det för att han har satt sån GPS i hennes telefon,

han vet alltid vart hon är, han var så arg när hon kom in. Jag har aldrig sett honom så arg och då är han arg ofta. Jag sa åt henne att gå till sitt rum, så att han hinner lugna sig, hon sprang upp och jag ställde mig i vägen när han skulle gå efter, men då slog han mig, han slutade inte, bara slog och slog. Min syster hon hann springa i väg. Hon drog, och sen dess har vi inte hört något av henne. Det är bra, han kommer att döda henne om han får tag i henne, jag vet det.

Jag ringde soc, jag fattade ju att dom hade henne, så jag frågade om jag fick prata med henne, men dom sa nej. Jag har skrivit brev, men jag vet inte om hon får dom.

***”Så nu sista gången
så hade hon gått ut
och ljugit om det,
pappa visste det
för att han har satt
sån GPS i hennes
telefon...”***

9.

VI HAR ALDRIG PRATAT OM DET BESLUTET

40

För min familj är rykte väldigt viktigt. Vi bodde i en liten stad i Sverige där alla kände varandra. Min familj ville alltid att jag skulle göra som alla andra från vår folkgrupp, men jag ville aldrig det, det var mycket konflikter hemma om det.

Det fanns en tjej i skolan, hon hade det som jag. Hon och jag var dom i skolan som umgicks med alla, vi förstod varandra på något sätt, även om vi kom från olika länder och kulturer, det var inte viktigt för oss, vi blev kära, men vi visste att ingen av våra familjer någonsin skulle acceptera vår relation. Så vi smög, vi träffades när det gick och försökte hela tiden ordna så att vi kunde få tid tillsammans. På den tiden så älskade jag skolan, för att där fick jag träffa henne.

En dag, så var vi i stan och någon som kände hennes familj såg oss. När jag kom hem sa min syster: "En person var här och sa att ni var tillsammans." Min syster visste inget om det, så hon hade sagt till dom att "Min bror inte håller på med sånt". Då kände jag att jag inte ville ljuga längre, så jag sa sanningen till min syster, jag sa att jag och den tjejen var tillsammans.

Min syster blev så arg, för att hon skulle gifta sig och nu blev hon rädd för att hennes killes familj skulle få veta och inte vilja att hon kom in i deras familj.

Min tjejs släkt sa till min familj: "Ni måste hålla dom ifrån varandra vi kommer anmäla er, komma med polis till er." Min familj dom var så oroliga, dom sa: "Vi har levt ett anständigt liv, vi har gjort rätt för oss, och nu vill du skämma ut oss? Vår heder kommer att stampas på." Men jag sa, jag har inte gjort något fel, polisen kan inte ta mig, om min tjej inte hade velat vara med mig så hade hon sagt det, det är inget brott här att vara tillsammans.

Det blev bråk, efter det så blev jag begränsad. Mina syskon turades om att gå med mig till skolan, en missade alltid sin lektion för att kontrollera mig - det fanns rädsla i det - det fanns kontroll i det - det fanns ett försök att hålla mig inom dom ramar som vi kom ifrån. Det höll på i någon vecka.

Jag visste inget om min tjej, vi hade ingen kontakt. Jag var orolig, hon svarade inte i telefon, en dag frågade min lärare "Vad har

41

hämt?” Jag berättade allt och hon tog mig till skolkuratoren. Dom kollade runt lite och såg att min tjej inte hade varit på skolan, så dom ringde och bad henne komma, så kom hon och hon berättade att det hade varit likadant för henne, men värre, dom hade låst in henne helt. Dom var väldigt arga på henne och ville skada mig. Då hämtade dom soc som sa ”Vi kan flytta er men beslutet ligger hos er”. Jag tänkte det här kan bli en biljett till frihet. Vi sa ok, direkt. Båda var olyckliga hemma.

Vi fick stänga av våra lurar och kasta SIM-kortet. Så skickade dom oss till en annan stad längre bort. Vi var där i några dagar, dom dagarna vi var där hade jag ingen kontakt med min familj. Sen sa dom att nu har vi har ordnat så att ni kan få komma till en stad permanent, det finns några som kan hjälpa er att komma i gång med era liv. Vi kom dit och fick en tillfällig lägenhet att bo i tills vi kommit i gång med våra liv. Vi hade bara varandra och vi var helt själva och vi kände egentligen inte varandra så bra. Jag vågade inte nå ut till min familj, jag kände att jag hade svikit dom. Så det var skönt att komma till en plats där det fanns fler som oss, även om vår situation var lite annorlunda.

4 2

**Vi fick stänga av våra
lurar och kasta SIM-kortet.
Så skickade dom oss till en
annan stad längre bort.**

Någon månad senare orkade jag inte mer, jag kände jag mig tvungen att ringa min mamma.

Hon var så ledsen och hon grät. Det var en så svår och tuff situation. Jag sa att jag är i en annan stad, jag mår bra. Hon sa ”Kom hem!” men hon grät mest. Hon sa: ”Sen du gick så ställer sig pappa i balkongen varje dag, han står där och väntar och tittar efter dig, han tänker att du kanske är på väg hem någon dag. När alla sover så gråter han, han vill inte att någon ska se hans tårar.” Min pappa var en sån stark person, i mitt huvud så var han så stor person, hög ställning. Så när jag hörde det

här så var det så jobbigt. Men jag kunde inte komma tillbaka, då skulle samma situation fortsätta. Jag stannade för att dom skulle se att det jag ville inte är fel. Kanske kunde jag ändra deras syn.

Efter två år så åkte jag till mina föräldrar. Min mamma, hon kom in till mig på nätterna och kramade om mig och sov bredvid mig som om jag var ett litet barn. Det var svårt att åka tillbaka hem sen, dom trodde att jag skulle stanna kvar hos dom. Det var så svårt för att jag visste att åker jag då kan jag inte se min familj varje dag, men jag tänkte att om jag stannar så tänker dom, han kom tillbaka för att han ångrade sig. Han gjorde fel som lämnade. Inget skulle ha ändrats.

Så jag åkte hem, till mitt eget nya hem alltså, och ordnade mitt liv, pluggade, allt så jag kunde vända mig tillbaka och visa dom, jag kunde visa att ni pressade mig och höll mig inne men även om jag går ut, bestämmer över mitt liv, så går det. Jag lyckades med mina studier allt gick bra, men jag var inte glad. Om det var så att jag under min barndom var begränsad så var min begränsning nu att jag var ensam.

4 3

Nästa gång jag åkte tillbaka till familjen var allt annorlunda. De hade smält hela situationen och hade fattat vad som är vad. Jag var mycket mer avslappnad med min pappa, han förstod vad jag sa, han förstod att jag klarar det här, då stöttade han mig. När jag skulle åka tillbaka hem då sa han ”ok gå tillbaka men gå inte vilse, gå mot ett mål”. Så när jag åkte, åkte jag med deras stöd, jag stod inte ensam och även om det var pyttelitet stöd så ville dom stötta mig, dom ville förstå och lite är bättre än inget. Men vi har aldrig pratat om det beslutet jag tog, om varför jag inte hörde av mig på flera månader, jag vet inte, kanske vill dom inte prata om det eller så vill jag inte prata om det.

Många tror att jag lämnade familjen för en tjej, men så var det inte, min situation var alltid dålig, innan henne också.

10.

LÄXVAKT

44

Jag spelar fotboll tre gånger i veckan. Tre - min pappa, han tror att det betyder att jag kan välja någon av tre.

Min tränare han kräver att jag är med på alla tre. Han har erbjudit sig att prata med min pappa, om det är han som är problemet. Jag tänkte en sekund på hur det skulle vara om han ringde hem, men sen såg jag pappas min framför mig och sa att - vi är inte en sån familj. Min tränare, han släppte det. "Du är ju 18 nu, en vuxen man, det är upp till dig att sköta din träning, du väljer hur det ska gå för dig." Så sa han till mig. Han vet inget om mig.

På torsdagar har min syster läxhjälp, vad har det med mig att göra? Fråga min pappa. Det har allt med mig att göra. Hon slutar kl. 16 och efter det går hon till läxhjälp. Jag måste se att hon går dit, inte messa eller ringa utan stå där och se. Sen så måste jag hämta henne när det är slut. Det krockar med min torsdagsträning. Jag försökte säga det till min pappa. Men han lyssnade inte.

”

Jag måste se att hon går dit, inte messa eller ringa utan stå där och se. Sen så måste jag hämta henne när det är slut.

45

Så till en början då sa jag till min syster att jag stod utanför och kollade på henne, att hon gick in, men så blev jag sen när jag skulle hämta henne efter träningen. Det var sån stress, träningen slutade tio minuter innan läxhjälp, visst det låg nära men ändå. Först så kommer eftersnack, sen, byta om, kasta sig i bilen köra dit och hon ska tro att jag har suttit utanför hela tiden.

Så hon, självisk som hon är, märker att jag inte sitter där utanför, men hon säger inget, hon börjar passa på och hänga med sina kompisar i stället för att gå på läxhjälp, men någon

måste ha ringt min pappa och berättat, för han frågar mig hur det går och jag svarar att det går bra. Men han är smart, en dag när jag kommer fram, då ser jag att hans bil står där. Jag låtsas som inget.

Jag försöker prata med tränaren om torsdagar men han säger att jag är oseriös. Han tror att jag är sen och går tidigt för att jag inte är seriös och han har inte tid med oseriösa spelare. Vi bråkar lite. Men fotbollen är allt jag har, det är det enda jag har. Så jag ringer till min systers skola och pratar med dom om att dom ska byta tid på läxhjälpen. Dom tror att jag är psykopat och det händer inget där heller. Så jag, jag måste sitta i bilen och vänta på att hon ska bli klar, och jag kan inte berätta för min tränare att jag inte kan komma, för att min pappa håller koll på att jag håller koll på min syster. Jag kommer att få sluta spela fotboll helt enkelt.

”...jag kan inte berätta för min tränare att jag inte kan komma, för att min pappa håller koll på att jag håller koll på min syster.”

11.

**SÅ HÄR ÄR
DET, DET VAR
INTE NÅGOT
NYTT**

48

Först när jag var yngre så fattade inte jag vad som pågick över huvud taget, jag tänkte, så här är det, det var inte något nytt.

I högstadiet då träffade jag min första flickvän. Vi blev tillsammans, men jag kunde inte träffa henne som vanliga människor helt enkelt. Jag var tvungen att springa och gömma mig varenda gång. Hon bodde i ett område med mycket folk från hennes föräldrars land.

Hon visste egentligen inte om hon nödvändigtvis skulle bli straffad för om hon hade en pojkvän, men hon ville inte chansa.

Så jag och hon, vi smög runt hela tiden och det var väldigt svårt att smyga runt där hon bodde, för att där bodde ju alla hennes kusiner och släktingar som kunde se oss. Men hon kunde inte ta sig någonstans heller. Vi kunde ses en gång var tredje vecka, när jag liksom smög till henne genom halva stan.

”

...vi smög runt hela tiden och det var väldigt svårt att smyga runt där hon bodde, för att där bodde ju alla hennes kusiner och släktingar som kunde se oss.

49

Jag vara helt nojig hela tiden för att någon skulle se mig, följa efter mig. Jag pratade med mina kompisar om att det är synd om henne, hon får inte gå ut och sånt. Så på den tiden, min relation med alla mina vänner blev lite ... Då var det mycket så här: "Varför bryr du dig för? Gör bara vad du ska, sluta va en kärring." Så för mig blev det mycket, jag kanske är en kärring. Men jag tonade ner det mycket.

Så även om jag tyckte om henne väldigt mycket, så till slut så funkade det inte, vi slutade ses helt enkelt. Även om jag visste att jag gjorde ett rätt beslut att inte vara med henne, för vi var unga ändå, det hade inte kunnat bli värsta grejen, så var

det en sån faktor som fick mig att känna, fan vad orättvist att inte få leva sitt liv. Så när det var över så sket jag i allt det där ett bra tag. Jag skötte mitt, som dom sa. Men sen så hände en grej.

En av mina närmsta kompisar hade en syster, hon var borta. Jag förstod inte exakt varför, men jag hade ju fått höra massor, plockat upp massor av vad dom snackade om, då chansade jag, att det kunde vara någonting med att hon hade blivit skickad till hemlandet och då frågade jag.

Min kompis, han blev arg och sa: "Vad fan bryr du dig för, sluta var så skum!", så sa han och vi bråkade ganska mycket över det. Till slut, jag hade inte vapen, alltså argumenten, så jag vågade inte ta upp det mer för det var min kompis, så jag sa inte något mer till honom. Även om jag själv förstod att det är något fel, så sa jag inget mer. Så kanske någon månad efter det så hade vi slutat prata med varandra helt och hållet. Alla andra tog hans sida, allt blev skumt så jag bytte skola. Jag sa till mina föräldrar att jag inte trivdes med hur dom pluggade i den skolan. Jag nämnde inte den riktiga anledningen, att mina kompisar är så här och så här.

Den händelsen, slog upp dörren helt, det kändes som att jag blev en annan version av mig, den hade funnits där men, den var inte så stark. Nu i den nya skolan träffade jag nytt folk som var mer som mig och jag hade saker som filosofi, teorier om universum, saker som jag aldrig tänkt på, som var nördigt, och nu blev kunskap om andra människor intressant för mig. Allt det fick mig att tänka på hur jag levde mitt liv och hur jag balanserar allt.

"Nu i den nya skolan träffade jag nytt folk som var mer som mig och jag hade saker som filosofi, teorier om universum, saker som jag aldrig tänkt på, som var nördigt, och nu blev kunskap om andra människor intressant för mig."

12.

DERAS
DRÖMMAR
OM MIG, OCH
MINA, VAR
INTE SAMMA

52

Jag är sista barnet i familjen, gullebarnet, sista hoppet. I familjer med många barn så får sista barnet mycket uppmärksamhet och förväntningar på beteende är högre. Du ska inte göra samma misstag som någon av syskonen innan dig. Så - förutom dina föräldrar så har du alltid fem till som har koll på vart du går, med vem, vad du gör. Du har fem till personer på dig som kollar så att du gör rätt OCH du har kärlek och stöd från fem till. Så, bra ibland och ibland inte, speciellt om du vill ha vissa friheter och dom tycker det du gör är dåligt.

För dom handlar allt om att jag ska plugga, bli pappas läkare, ordna upp framtiden, tjäna pengar och gifta mig bra vid 20, alltså med någon dom väljer eller att jag väljer en bland dom som dom vill ha, sen får du barn, så lever du ditt liv. Allt inom den fyrkanten som dom levt i, standardliv för oss alla.

Jag älskade höjdhopp, jag ville träna med mina kompisar 1-2 timmar varje dag, Men jag fick inte det, så jag var tvungen att smyga ut för att dom sa, "Nej". Dom pushar för att du ska få en bra framtid men ibland känns det som i vissa situationer att det tog barnsligheten ifrån mig och dom såg aldrig mig, dom accepterade inte den jag var här innerst inne. Dom sa alltid, "Nej, håll dig till din grupp". Men jag sa, "Vad är skillnaden mellan 'min grupp' och dom andra? Den ena gruppen liknar er, den andra gruppen är främmande för er, men i deras kultur där lever dom så lätt och jag vill leva som dom."

53

Jag vill inte leva med den instängdheten, som där vi kommer ifrån. Jag såg andra killar i min ålder, dom var ju ute, dom var så fria och gjorde det dom ville - även folk från mitt land, det fanns många familjer från mitt land som inte levde så där instängt som min familj.

Det var en stor kulturkrock. När jag såg dom andra, så stack det i mina ögon, jag var helt inlåst kände jag och då bestämde jag mig. Jag bryr mig inte om vad ni säger, för att deras drömmar om mig, och mina drömmar, var inte samma, så jag gick min egen väg.

Under en period hade jag ingen, det var så ensamt. Så ensamt. Familjen var borta för vägen jag valt. Jag hade sagt, "Ni vill att jag ska leva som där borta, jag vill inte" så dom stod inte bakom mig. Och jag var ny i landet, jag visste inget, lagar,

språk, jag kunde inget, jag kunde inte be om hjälp men jag visste att jag inte alls, absolut inte, ville gifta mig. Det var tråkigt och psykiskt påfrestande, för att du behöver alltid kunna vända dig till någon och prata, och du vet aldrig om det finns någon...

Allt blev så svårt, det var mycket som krockade i mig. Vi växte upp med "Om du tittar på en tjej hamnar du i helvetet, ajabaja det blir problem i livet efter". Dom målade upp bilder... Sånt tar tid att smälta och sätta till rätta. För mig blev det som, från att du blivit tillsagd att du hamnar i helvetet om du tittar på en tjej så blir du plötsligt mobbad, för att i skolan säger dom, "Om du inte tittar är du feg" och massor med annat. Den ena säger "Det är fel att titta" den andra "Du måste titta. Det är din genetik, din kemi, att titta, det är det en man är byggd av, att titta, det är det som GÖR en man. Du ska uppfylla dig genom den aktionen, att titta." Det är skillnad i olika kulturer, men båda kulturerna säger: "Du måste göra si eller så."

- 54 Och mina föräldrar växte upp med att en bra förälder är en sträng förälder. Barn vet inte sitt bästa, dom vet inte vad dom vill, du måste bestämma åt dom. För mig blev det ett hål av allt som dom inte lät mig göra, alla saker som jag kände att dom tog ifrån mig och dom förstod inget, för att dom tänkte, så här ska det vara. Om jag hade lyssnat på dom och stannat kvar, då hade jag alltid haft det hålet - jag hade levt begränsat, olycklig. Jag hade sört allt jag inte gjort.

"Om jag hade lyssnat på dom och stannat kvar, då hade jag alltid haft det hålet - jag hade levt begränsat, olycklig. Jag hade sört allt jag inte gjort."

Killars röster är en bok framtagen av organisationen Kvinnors Nätverk och en del i ett större projekt med samma namn. Behöver du eller någon du känner stöd? Vill du veta mer? Gå in på www.killarsroster.se för mer information.

Ett stort tack till alla pojkar och män som har låtit sig intervjuas, medverkat i våra referensgrupper och hjälpt oss att utveckla varje del av det här projektet. Utan er hade det inte varit möjligt.

Tack till alla yrkesverksamma, forskare och andra sakkunniga som ingått i referensgrupper och agerat bollplank under projekttiden.

Tack till Allmänna arvsfonden som trodde på projektet och beviljade oss stöd.

Utgiven av Kvinnors Nätverk / Linnamottagningen

Författare: Talajeh Nasiri

Grafisk formgivare: Lina Forsgren
Visuell identitet: Studio Benedetta Crippa

Fotograf: Aida Chehrehgosha

Finansierat av Allmänna arvsfonden
www.killarsroster.se

